

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19054/2024
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца „Пројектоградња - конструкт“ д.о.о. из Ковина, чији је пуномоћник Никола Мађинац адвокат из ..., против тужене Општине Ковин, Општинске управе Ковин, Одељења за привреду, имовинскоправне послове ЛЕР-а, регистратор општине Ковин, начелник општинске управе Ковин, председник општине Ковин, чији је заступник Правобранилаштво општине Ковин, ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6456/23 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6456/23 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 2/22 од 24.08.2023. године, исправљеном решењем истог суда П 2/22 од 25.01.2024. године, ставом првим и другим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужиоца ближе наведени у изреци, којим је тражено да се утврди да је тужена у односу на тужиоца дискриминаторски поступала и да је дискриминација заснована на личном својству тужиоца и законског заступника тужиоца и то због статусног иступања тужиоца кроз правни промет са конотацијом власништва тужиоца, по основу територијалне припадности, имовног стања, политичког убеђења, радног порекла, стручне оспособљености, генетске особености, здравствене способности и интелекта законског заступника тужиоца и језика којим се служи, да се утврди да су правне радње туженог ништаве односно неважеће и наложи туженом да изврши радње ближе наведене у изреци, а све у циљу спречавања даљег вршења дискриминације. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 99.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6456/23 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П 2/22 од 24.08.2023. године, исправљеном решењем истог суда П 2/22 од 25.01.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП у вези са чланом 41. став 4. Закона о забрани дискриминације, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Осим наведене битне повреде, ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП могу бити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 6, 8, 10, и 11. ЗПП овог закона, под условом да су истицане у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом, као и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона које су учињене у поступку пред другостепеним судом. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП није основано, јер се не ради о неправилној примени одредаба парничног поступка у поступку пред другостепеним судом које су биле или могле да буду од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Тужбом поднетом 04.01.2022. године, тужилац тражи утврђење да је тужена дискриминаторски поступала према тужиоцу с обзиром на лична својства тужиоца и законског заступника тужиоца из разлога што није поступила по његовим захтевима ради отклањања неправилности у поступку регистрације управника Стамбене заједнице у Улици Соње Маринковић број .. у Ковину.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем од 18.09.2019. године тужена је уписала у Регистар стамбених заједница АА као управника Стамбене заједнице у Улици Соње Маринковић .. у Ковину. Тужилац је 24.08.2020. године поднео туженој, начелнику општинске управе Ковин, захтев којим је тражио да нареди комуналном инспектору да у року од три дана утврди да АА није власник ниједног посебног дела стамбене зграде у овој улици, да није члан Скупштине те Стамбене заједнице, да није могао бити изабран за управника сходно члану 49. став 2. Закона о становању и одржавању зграда, и да се наложи регистратору општине Ковин да поступи у свему по налогу комуналне инспекције те општине којим је укинута решење број 360-44/2019 од 19.06.2019. године, избрише из Регистра стамбених заједница АА и успостави претходно стање по решењу број 360-50/2017-1У од 12.12.2017. године којим се у Регистар стамбених заједница уписује ББ. Тужена је одбила да донесе одлуку о захтеву тужиоца. Исти захтев тужилац је поднео и председнику општине Ковин али ни он није донео одлуку и није поступио по захтеву. Тужилац је 05.11.2020. године поднео захтев регистратору стамбених заједница општине Ковин да уклони решење тужене број 360-52/2019-1У од 18.09.2019. године јер није донето у складу са чланом 30. Закона о становању и одржавању зграда и изврши проверу да ли је подносилац пријаве доставио документе уз поднету пријаву који су прописани чланом 9. став 1. тачка 1. Правилника о садржини регистра и документацији потребној за регистрацију и евиденцију података о стамбеним заједницама, као и начину подношења података и докумената („Службени гласник РС“, бр. 49/2017). Тужени је одбио да донесе одлуку и о овом захтеву. Тужилац је 05.11.2020. године поднео захтев Комуналној инспекцији општине Ковин за вршење инспекцијског надзора у складу са чланом 124. став 1. Закона о становању и одржавању стамбених зграда и провери да ли је Стамбена заједница Соња Маринковић

.. регистровала управника у складу са Законом о становању и одржавању зграда и да ли је у Регистар стамбених заједница уписан АА као управник Стамбене заједнице Соња Маринковић .. у Ковину супротно члану 9. став 1. тачка 1. Правилника о садржини регистра и документацији потребној за регистрацију и евиденцију података о стамбеним заједницама, као и начину подношења података и докумената и наложи Регистру да укине решење о упису у Регистар АА, као управника. Тужена је одбила да донесе одлуку и о овом захтеву. Тужилац је са Стамбеном заједницом Соња Маринковић број .. у Ковину закључио уговор – споразум 12.09.2019. године о признању апсолутне ништавости правних радњи састављања документа под називом Иницијатива за хитно сазивање седнице Скупштине Стамбене заједнице Соња Маринковић .., Ковин, која је састављена 18.08.2019. године.

Нижестепени судови су утврдили да описане радње тужене, за које тужилац у чињеничним наводима тужбе и приложеним доказима тврди да представљају дискриминаторско понашање према тужиоцу, немају такав карактер, из разлога што тужилац није учинио вероватним да такво поступање тужене представља дискриминаторско понашање у смислу члана 154. Устава РС, члана 2. став 1. тачка 1. и чланова 5. до 13. Закона о забрани дискриминације, јер понашање тужене и њених органа није доведено у везу са личним својствима тужиоца нити његовог законског заступника као повезаног лица.

По налажењу ревизијског суда, с обзиром на тражену правну заштиту и утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбене захтеве тужиоца, па се ревизијом неосновано оспорава правилност примене материјалног перава.

Заштита од дискриминације представља право личности загарантовано Уставом Републике Србије (члан 21) и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 1. Протокола 12. уз Европску конвенцију), а од 07.04.2009. године и Законом о забрани дискриминације.

Законом о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/2009) одређено је значење израза „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“, као и значење израза „лице“ и „свако“ (члан 2. став 1. и 2.). Према тој одредби, главно обележе дискриминације је неоправдано прављење разлике између лица с обзиром на неко њихово лично или претпостављено својство, а заштита од дискриминације пружа се и правном лицу које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије.

Из наведених законских одредби произилази да је за утврђење дискриминације односно дискриминаторског поступања потребно да се лице које тражи заштиту налази у упоредивој или битно сличној ситуацији у односу на друго лице у односу на које сматра да је дискриминисано, да је прављење разлике неоправдано и везано за неко лично својство дискриминисаног лица, а уколико се лице које тражи судску заштиту не налази у таквој ситуацији, дискриминације нема.

Тужилац није у складу са правилом о терету доказивања из члана 45. став 2. Закона о забрани дискриминације учинио вероватним да је тужена извршила акт дискриминације (да је неједнако третиран у односу на друга лица која су у истој или битно сличној ситуацији с обзиром на лична својства тужиоца односно његовог

законског заступника које наводи у тужби). Због тога је правилан закључак нижестепених судова да није извршена дискриминација тужиоца по било ком основу, на посредан или непосредан начин, па се у овом спору неосновано тражи судска заштита од дискриминације.

Због изнетог, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**